

Arrest

**nr. 58 247 van 21 maart 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Myanmarese nationaliteit te zijn, op 13 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 december 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DEBROCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Myanmarese nationaliteit te zijn, verklaart op 10 augustus 2000 België te zijn binnengekomen en dient op 11 augustus 2000 een asielaanvraag in.

Op 6 februari 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 16 december 2003 neemt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigde beslissing van weigering van verblijf.

Op 8 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 14 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene poogt zijn identiteit te bewijzen aan de hand van een bijlage 26. Dit document kan door onze diensten niet worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien een bijlage 26 op basis van de door betrokkene verstrekte identiteitsgegevens opgesteld wordt. De omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Verder wordt beweerd dat verzoeker geen mogelijkheid heeft om identiteitspapieren te verkrijgen aangezien hij op volstrekt illegale wijze het land verliet. Het is aan betrokkene om op zijn minst hiervan een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene geen identiteitspapieren kan verwerven aangezien hij op illegale wijze het land verliet, volstaat niet om betrokkene vrij te stellen van de vereiste om een identiteitsstuk voor te leggen. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat verzoeker evenmin een bewijs voorlegt dat hij bij de voor hem bevoegde ambassade in België heeft gepoogd een identiteitsdocument of een attest dat hij niets kan voorleggen te verwerven. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om een aanvaardbare identiteitsdocument voor te leggen.

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde is bijgevolg voor deze aanvraag niet vervuld.”

Op 14 december 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Op 17/12/2003 sloot het commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielpcedure af met de beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf).

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 21/02/2001. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Enig middel tot nietigverklaring: schending van artikel 3 EVRM, van de artikelen 9bis en 62 van de Wet 15 12 1980 alsook van een beginsel van behoorlijk bestuur meer bepaald van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder de verplichting om geen kennelijk onredelijke beslissingen te nemen.

Verzoeker die sinds 10.08.2000, hetzij al meer dan 10 jaar, in ons land verblijft, zonder er, na de afwijzing van zijn asielaanvraag, ook maar enigszins te worden verontrust, diende op 08.12.2009 een regularisatieverzoek in op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, gesteund op een prangende humanitaire situatie, een duurzame lokale verankering en een ernstig werkaanbod ondersteund door een arbeidsovereenkomst.

Bij gemis aan identiteitsdocumenten, hetgeen zeer courant is voor onderdanen van Myanmar, voegde hij bij zijn regularisatieaanvraag een verklaring waarvan de tekst luidt als volgt:

“Ondergetekende S. T. (...) verklaart hierbij dat hij geboren is te Arakan (Unie van Myanmar) op 07.09.1975 en de nationaliteit van Myanmar heeft. Hij heeft op illegale wijze zijn land van herkomst verlaten en heeft geen identiteitsdocumenten en is evenmin in de mogelijkheid om identiteitsdocumenten te verwerven nu de ambassade van Myanmar daaraan niet wil meewerken. ”

De betwiste beslissing aanvaardt niet dat met deze verklaring is voldaan aan de voorwaarde van artikel 9bis VW.

Nochtans bepaalt artikel 9bis VW:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. (...)

De voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens aanvraag niet definitief werd afgewezen (...)
 - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.
- (...)"

Verder blijkt uit de praktijk van de zelfde overheid als deze die de betwiste beslissing heeft genomen, dat zij geen onderdanen van Myanmar repatriëren, niet alleen omdat het politieke klimaat in dit land een gevaar voor deze mensen inhoudt en een inbreuk zou betekenen op artikel 3 EVRM, die het blootstellen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen verbiedt, maar ook omdat de ambassade van Myanmar in België weigert mee te werken aan het verstrekken van reisdocumenten voor haar onderdanen.

Zulks blijkt ook uit de instructie van de FOD Buitenlandse Zaken die begin augustus 2006 in een fax aan de provinciegouverneurs, het CVGS en de DVZ werd verstuurd en waarin een aantal vereenvoudigingen zijn opgenomen die betrekking hebben op de omzendbrief van 26.09.2001 in zake de afgifte van reisdocumenten aan niet-Belgen.

De inhoud van deze instructie met betrekking tot de reisdocumenten voor vreemdelingen luidt als volgt:

"Reisdocument voor vreemdelingen (rode omslag)

Vreemdelingen die geen staatloze of vluchteling zijn, kunnen ook beroep doen op de Belgische autoriteiten voor het verkrijgen van reisdocumenten voor zover zij voldoen aan bovenstaande algemene voorwaarden.

Voor deze categorie van vreemdelingen wordt echter streng gecontroleerd op de onmogelijkheid om een nationaal paspoort/reisdocument te bekomen van de overheid van het land van herkomst, die volgens de algemene regel bevoegd is.

De onmogelijkheid om een nationaal paspoort te verkrijgen van de bevoegde overheid moet bewezen worden aan de hand van een expliciet attest, dat moet vermelden dat men 1° geen nationaal paspoort heeft, 2° geen nationaal paspoort kan bekomen en 3° uitlegt waarom men geen nationaal paspoort kan bekomen. Steeds wordt in deze gevallen een individueel onderzoek verricht door FOD Buitenlandse Zaken.

Op basis van precedentes stelde FOD Buitenlandse Zaken richtlijnen op, waarin categorieën worden opgesomd waarvoor de provinciebesturen ambtshalve (d.w.z. zonder de verplichte raadpleging van Buitenlandse Zaken) een reisdocument afleveren. Deze vereenvoudigde procedure wordt toegepast voor volgende categorieën:

(...)

Myanmarezen. In principe moet de vreemdeling die een rood reisdocument aanvraagt aan de Hand van een (expliciet) attest van zijn ambassade bewijzen dat hij geen nationaal paspoort kan verkrijgen. FOD Buitenlandse Zaken is op de hoogte van de praktijk dat geen antwoord wordt gegeven op de vraag van Myanmarezen en gaat dus soepel om met deze voorwaarde.

(...)

Daarnaast worden aanvragen op individuele basis onderzocht. Uit de motivatie van de volgens de algemene regel bevoegde autoriteit om te weigeren een nationaal paspoort af te leveren moet de absolute onmogelijkheid blijken. Een praktische moeilijkheid (bvb. terugreizen naar het land van herkomst met een laissez-passer (noodreisdocument) om daar het paspoort aan te vragen en te verkrijgen) is geen onmogelijkheid.

In de nabije toekomst zullen individuele dossiers, die niet behoren tot één van bovenstaande categorieën niet meer behandeld worden. Het aantal categorieën kan wel steeds uitgebreid worden, op advies van een gezaghebbende nationale of internationale autoriteit.

Aanvraagprocedure

Bijzondere reisdocumenten kunnen aangevraagd worden bij het provinciebestuur. De federale diensten toegewezen aan de provinciegouverneur zijn namelijk bevoegd voor het afleveren van dergelijke reisdocumenten.

Waar de overheid zelf weet dat de ambassade van Myanmar in België niet antwoordt op vragen van haar onderdanen kan ze niet eisen dat deze zich nog tot hun ambassade wenden om te trachten hetzij een identiteitsdocument te verwerven, hetzij een attest dat hij niets kan voorleggen, zoals de betwiste beslissing in haar motieven stelt.

Door zo te oordelen heeft de betwiste beslissing dan ook de hoger genoemde wetartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur geschonden.

Bovendien schendt ze tevens artikel 3 EVRM door verzoeker na 10 jaar ongestoord illegaal verblijf in ons land, een kans op regularisatie en derhalve op legaal verblijf te ontnemen en hem daardoor bloot te stellen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen hetzij door hem als gevolg van de betwiste beslissing terug te duwen in de illegaliteit hier of elders of te dwingen op eigen kracht terug te keren naar zijn land van herkomst waar hem ongetwijfeld een politiek repressief regime wacht. Het enig middel is gegrond."

2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij de bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat verzoeker zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager. In het kader van artikel 9 van de vreemdelingenwet wordt immers duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is en dat behoudens uitzondering, de aanvraag van de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk verklaard kan worden indien iemands identiteit onzeker is. *In casu* werd ter gelegenheid van verzoekers aanvraag een bijlage 26 voorgelegd en een verklaring waarin verzoeker stelt dat hij op illegale wijze zijn land van herkomst heeft verlaten en geen identiteitsdocumenten heeft. Hij voegde eraan toe dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om identiteitsdocumenten te verwerven daar de ambassade van Myanmar niet wil meewerken. De verwerende partij is van oordeel dat de bestreden beslissing terecht stelt dat een bijlage 26 niet aanvaard kan worden als een identiteitsdocument en dat de verklaring van verzoeker op geen enkele wijze gestaafd wordt door een begin van bewijs. De verwerende partij is van oordeel dat verzoeker geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk maakt aangezien zowel de feitelijke als de juridische gegevens die aan de grondslag liggen van de beslissing duidelijk uiteen werden gezet, verzoeker kent bovendien de reden waarom zijn aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan volgens de verwerende partij slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Verzoeker slaagt er volgens de verwerende partij niet in om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Met betrekking tot de schending van artikel 3 van het EVRM stelt de verwerende partij dat verzoeker verkeerdelijk voorhoudt als zou hij 10 jaar ongestoord illegaal in het land verblijven en door de beslissing opnieuw in die illegaliteit geduwd worden. Reeds op 6 februari 2001 kreeg verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, het feit dat hij geen gevolg zou hebben gegeven aan die beslissing is te wijten aan zichzelf waardoor zijn illegale verblijfstoestand eveneens aan zichzelf te wijten is. De verwerende partij wijst er verder op dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM verzoeker dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs, hetgeen verzoeker niet doet en dus een schending van dit artikel niet aannemelijk maakt.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Dit artikel verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker is het niet eens met de motieven van de bestreden beslissing en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt samen met de materiële motiveringsplicht behandeld.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen (...)

de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”

De bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoot dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Hieruit volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Dit is het determinerend motief.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat bij gemis aan identiteitsdocumenten, hetgeen zeer courant is voor onderdanen van Myanmar, hij een verklaring bij zijn regularisatieaanvraag voegde. Waar de bestreden beslissing deze verklaring niet aanvaardt, verwijst verzoeker naar dit artikel dat stelt dat de voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt niet van toepassing is op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België op geldige wijze aantoonde.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet betwist dat hij geen enkel identiteitsdocument voorlegde maar dat hij meent dat hij in de onmogelijkheid daartoe verkeerde en deze onmogelijkheid op geldige wijze heeft aangetoond.

In zijn aanvraag heeft verzoeker in dit verband het volgende vermeld: *“Verzoeker verblijft sindsdien illegaal in ons land. Hij heeft geen identiteitspapieren en ziet geen mogelijkheid om dergelijke documenten te verkrijgen gezien hij op volstrekt illegale wijze het land verliet.”* en hij voegde een eigen verklaring toe waarin vermeld werd *“ondergetekende S. Y. (...), verklaart hierbij dat hij geboren is te A. (Unie van Myanmar) op 07.09.1975 en de nationaliteit van Myanmar heeft. Hij heeft op illegale wijze zijn land van herkomst verlaten en heeft geen identiteitsdocumenten en is evenmin in de mogelijkheid om identiteitsdocumenten te verwerven nu de ambassade van Myanmar daaraan niet wil meewerken.”*

In de bestreden beslissing wordt over deze verklaring van verzoeker gesteld: *“Verder wordt beweerd dat verzoeker geen mogelijkheid heeft om identiteitspapieren te verkrijgen aangezien hij op volstrekt illegale wijze het land verliet. Het is aan betrokkene om op zijn minst hiervan een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene geen identiteitspapieren kan verwerven aangezien hij op illegale wijze het land verliet, volstaat niet om betrokkene vrij te stellen van de vereiste om een identiteitsstuk voor te leggen. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat verzoeker evenmin een bewijs voorlegt dat hij bij de voor hem bevoegde ambassade in België heeft gepoogd een identiteitsdocument of een attest dat hij niets kan voorleggen te verwerven. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om een aanvaardbare identiteitsdocument voor te leggen.”*

Verzoeker betwist deze motieven niet en slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of zouden steunen op een niet correcte feitenvinding. Met de loutere verwijzing naar artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet en te stellen dat hij een verklaring bij zijn regularisatieaanvraag voegde die niet aanvaard wordt door de bestreden beslissing slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat *“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art.9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art.4 van de wet van 15.09.2006.”* kennelijk onredelijk is of niet steunt op een correcte feitenvinding.

Verzoeker stelt vervolgens in zijn verzoekschrift dat uit de praktijk blijkt dat de Belgische overheid geen onderdanen van Myanmar repatrieert omdat de ambassade van Myanmar in België weigert mee te werken aan het verstrekken van reisdocumenten voor haar onderdanen. Dit blijkt uit de instructie van de FOD Buitenlandse Zaken die begin augustus 2006 in een fax aan de provinciegouverneurs, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen en de Dienst Vreemdelingenzaken werd verstuurd en waarin een aantal vereenvoudigingen zijn opgenomen die betrekking hebben op de omzendbrief van 26 september 2001 inzake de afgifte van reisdocumenten aan niet-Belgen. Verzoeker vervolgt nog dat waar de overheid zelf weet dat de ambassade van Myanmar in België niet antwoordt op vragen van haar onderdanen, ze niet kan eisen dat deze zich nog tot hun ambassade wenden om te trachten hetzij een identiteitsdocument te verwerven hetzij een attest dat zij niets kunnen voorleggen.

Er dient vooreerst op gewezen te worden dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf geen melding maakte van de fax van de FOD Buitenlandse Zaken van augustus 2006 en van deze omzendbrief zodat de gemachtigde van de staatssecretaris er bij het nemen van zijn beslissing geen

rekening mee kon houden. De Raad merkt bovendien op dat verzoeker verwijst naar een fax van 2006 en de omzendbrief van 26 september 2001 zonder te bewijzen dat de situatie die daarin werd omschreven nog steeds actueel is. De aanvraag van verzoeker dateert immers van 8 december 2009, respectievelijk 3 en 8 jaar na deze documenten.

Verzoeker laat in zijn aanvraag en in zijn verzoekschrift na om aan te tonen dat hij de ambassade van Myanmar heeft gecontacteerd en dat de ambassade van Myanmar aan verzoeker heeft geweigerd een identiteitsdocument af te leveren of een attest dat hij geen identiteitsdocument kan voorleggen. Verzoeker toont ook met deze uiteenzetting niet aan dat het motief van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

In zoverre verzoeker met deze uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet te verkrijgen, wijst de Raad er nogmaals op dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft op goede gronden geoordeeld dat verzoeker niet voldoet aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van de aanvraag. De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, deugdelijke en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9*bis* kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Tenslotte voert verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aan. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing dit artikel schendt door verzoeker na 10 jaar ongestoord illegaal verblijf in ons land een kans op regularisatie en derhalve op legaal verblijf te ontnemen en hem daardoor bloot te stellen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen en dit door hem hetzij terug te duwen in de illegaliteit hier hetzij hem als gevolg van de bestreden beslissing terug te doen keren naar zijn land van herkomst waar hem ongetwijfeld een politiek repressief regime wacht.

Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij hier en in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoeker volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat zijn blote bewering te staven met concrete gegevens. Verzoeker geeft geen enkele verdere uitleg of brengt geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten of aanwijzingen noch bewijzen aan die aantonen dat een terugkeer naar zijn land van herkomst voor hem een risico zou inhouden op foltering of onmenselijke behandeling. Hij toont bijgevolg niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET